

Η ΑΜΠΕΛΟΣ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΛΥΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται τής Α. Μ. τού Βασιλέως τών Έλλήνων
τής Α. Β. Γ. τού Διαδόχου
και τής Α. Μ. τού Βασιλέως τής Σερβίας

Το μόνον προϊόν του είδους του τὸ χαῖρον παγκόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδής τὰ 7 Βασιλικά παράσημα και τιμητικά διακρίσεις 7 και τὰ 35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιᾶ δ' τάξεως

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν

9—'Εν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και πληρεξουσίου

Χ. ΣΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἔκτακτος ὑπόληψις, ἣς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν προϊόν τοῦ ἐν Πειραιεῶν ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξᾶδες. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφάνησαν συνουλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξᾶδων τούτων, πρὸς ἀπογῆν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἐναντι φιάλην με ταινίαν φαίρουσαν πιστοποίησιν τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημικοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία ἀρκεται ἄνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι τριγυρισμένην με ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότατον τῆς ἐναντι φιάλης

και ἐφιστάτε τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἀνωθι προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

'Εν Κων)πόλει 10 Αὐγούστου 1904

ΑΡΙΘ. 13

ΒΟΥΛΤΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ ΕΥΤΕΡῃ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργία Σάνδη (ὑπὸ ΚΟΡΝ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ) — Ἡ πεταλοῦδα και ὁ ποιητής.
(ὑπὸ Μ. ΣΙΓΟΥΡΟΥ) — Ὑπόσχσεις. (διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. — Loreley ποίημα
(ὑπὸ ΣΤΕΦ. ΜΥΡΩΜΕΝΟΥ) — Περὶ ἐνωτίων. (ὑπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ) —
ἄτο γυνο ἕκας μίλιον. ἐκ τοῦ γαλλικοῦ (ὑπὸ Κ. ΦΗΛΑΔΟΥ) — Ἀῦραις τοῦ βοσπόρου,
ποίημα (ὑπὸ Κ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΟΥ) — Περὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας (ὑπὸ Ν. ΦΕΡΜΑΝΟ-
ΓΛΟΥ, ἰατροῦ) — Ἐπὶ τὴν ἀγάπην μου. ποίημα (ὑπὸ Θ. ΒΑΛΑΔΑ) — Οἰκιακὸν Τμήμα:
ραπτική (ὑπὸ ΑΓΛΑΪΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ) — πολλὰ και διάφορα. Αἱ δαπάναι τῶν
θερηκτῶν. Ἡ φήμη τοῦ ἑδίσων. Τὸ γάλα. Τὸ δηλητήριον τῶν μελισσῶν. Ἡ ἐ-
πιφάνεια τῆς Μεσογείου. Ὁ Ζῦθος. Τὰ φαντάσματα. Φθηναῖς γυναῖκες. Διὰ τὰ μι-
κρά. Ρευστοποιούμενος ἀήρ. — Ἐπιστολὴ πρὸς φίλον — Εὐτράπελα

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Κουλε-Καπού Μπουγιούκ Χενδέκ, Σεφκέτ Βέν Χάν

Ἐξεδόθη τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1904

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

βραβευθέν εν τῇ διεθνεί εκθέσει Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν
τῆς Α. Ρ. τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας

Ἄπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα καὶ ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι καὶ πρὸ παντῶν καὶ νέοι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουσι καὶ διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν καὶ τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον καὶ σῶμα τρυφερὸν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως καὶ τὸ προσπαθεῖν ὅμως διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ προαγωγὴν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας καὶ ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ καὶ τρυφερὰ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ ὀρμέα φύχη, τὰς χιόνας καὶ τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν καὶ κόνιν τοῦ θέρους καὶ εἰς ἐτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται καὶ διαρρήγνυται, προσλαμβάνει ἰσχροὺν χρῶμα καὶ θέαν ἔρρυτιδωμένην καὶ δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεώς της ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτίνες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν καὶ ὑπαρξοῦσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια καὶ ὀρυζοκόνεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι πρωτογενῆ, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευάσμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον καὶ προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιτήμητος καὶ τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης καὶ καρπὸς βαθείας καὶ διαρκούς παρηρησεως καὶ ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα καὶ κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαράμιλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς καὶ ριζικῶς τὰ ρήγματα καὶ τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου καὶ τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα καὶ χρῶμα ὠραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει καὶ εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον καὶ ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον καὶ διὰ διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰ τοιοῦτου εἴδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀγτί τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἅτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἶνόν-πνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμόφιλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξαλείφιν τῶν κηλίδων, καὶ τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμόφιλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καπὲ ἐκ τοῦ «Δερμόφιλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει καὶ λευκαίνει τοὺς ὀδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμόφιλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὅλων τῶν ὀδοντοκόνειων καὶ ὀδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη καὶ πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΑΝ» ἐν Πόλει, ὁδὸς Βεζιρτζιλέρ, καὶ ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΨΣΑΡ», ὁδὸς Τοῦρελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ Η ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις . 60
Ἐν τῇ ξένη φραγ. χρ. 15
Ἐξ ἔμνηνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.
Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ὁὐ πανομοι τὰς Χάρτας ταῖς Μουσικαῖς συγκαταμνήν, ἠδισταρ συζυγίαν. Ἐδρ. Ἡρ. Μακρ. στ 673-5

Τὰ Γραφεῖα τῆς «Βοσπορίδος» μετενήχθησαν εἰς Κουλέ-Καπού Μπουγρὸκ Χενδέκ, Σιζέκ Βεχ Χάν.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Εἶναι βαρεῖς καὶ σοβαρωτάτων διασκέψεων δεκτικοὶ οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ διαπρεποῦ, γαλλοῦ συγγραφέως, ὅστις ἄλλως τε διὰ τῶν ἐξόχων, καίτοι τολμηρῶν πως ἔργων του, οὐδὲν ἄλλο πράττει ἢ ὑπεραμύνεται τῆς ἠθικῆς. Ἴσως ἔχει δίκαιον ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἄτομον τῆς George Sand. Ἴσως εἰς τὴν ὑπερπηδῶσαν τὰ κοινὰ ὄρια μεγαλοφυῶν ὀφειλομεν νὰ συγχωρήσωμεν πολλὰς ἀνωμαλίας τοῦ χαρακτήρος, ὅς ἐκ γενικῆς βλεψέως θὰ ἐβδελυσσομεθα καὶ θὰ καταδικάζομεν ἀνεπιφυλάκτως εἰς κοινὰ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἄτομα, ἢ καὶ εἰς ἐπιλεκτὰ δὸς εἰπεῖν πνεύματα, οὐχὶ δι' ἐκτάκτου πνευματικοῦ φωτός, ἀλλὰ δι' ἀπλῆς ἰδιοφυῆς πεπρωκισμένα.

Αἰτοῦ τέλος δὲν προτιθέμεθα ἐνταῦθα νὰ ἐπιρρίψωμεν ἀνάθεμα καὶ καταδίκην κατὰ τῆς μνήμης τῆς μεγάλης ἡμῶν ὀμοφύλου, ὡς ἀτόμου, ἢ ὡς συγγραφέα ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος ἀποθεοῖ, ἀλλὰ συγκρίνουσαι τὴν ἠθικὴν αὐτῆς ἀτομικότητα πρὸς τὴν ἠθικὴν ἐκφανσιν καὶ τὸν κληρὸν τῆς γυναικὸς ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, ν' ἀντλήσωμεν ἐκ τῆς γυναικείας προσωποποιήσεως τῆς δαφνηστεφεύς συγγραφέως πόρισμα, ὅπερ θεωροῦμεν πολυτιμώτατον διὰ τὸ ἡμέτερον φύλον.

Ὁ σημερινὸς γαλλικὸς τύπος, θιωρῶν κακῶν παραφωνίαν εἰς τὴν ἡχηρὰν συναυλίαν τῶν γενικῶν διθυράμβων τῶν ὁμοφώνως ἀπειθυνομέ-

νων εἰς τὴν μνήμην τῆς ἐξόχου γυναικός, τὸ ν' ἀναφέρῃ γυνὴν νὰς παρεκτροπὰς, αἰτίνας διέστειξαν τὸν βίον της, προσπαθεῖ, βιογραφῶν τὴν George Sand νὰ ἐξαγνήσῃ αὐτάς, οἰοῦν ἐνδύων διὰ τοῦ αἰθερίου καὶ νεφελώδους πέπλου ἀγαθοπιστωτινὸς ἐξιδανικεύσεως, ἥτις δύναται πράγματι νὰ περὶ πλανήσῃ πολλοὺς ἀναγνώστῃς. Οὕτως ἀποδίδει τοὺς πολλοὺς καὶ ἀλληλοδιδάχους ἔρωτας τῆς ἐλευθέριον βίον διαγούσης δεσπίνης τοῦ μὲν εἰς ἀξαιρετικὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας της, ἢ τισ οὐδένα ἤθελε ν' ἀπελίπισῃ» πού δὲ εἰς τὴν ἀπλότητα καὶ ἀφέλειαν τοῦ χαρακτήρος της! πού δὲ εἰς τὴν φυσικὴν ροπήν της ψυχῆς της πρὸς πᾶσαν στοργήν!!!

Ἀφίνομεν πάντας οὐχὶ—τοὺς φανατικοὺς καὶ ἀνευδῶτως αὐστηροὺς,—ἀλλ' ἀπλῶς τοὺς λογικοὺς καὶ ἀμερολήπτους ἀνθρώπους, ὅπως κρίνωσι πῶς θὰ κατήντων αἰ κοινῶν, ἐὰν ἡ φυσικὴ πρὸς πᾶσαν στοργὴν ροπή τῆς γυναικείας ψυχῆς ἐπέτρεπεν εἰς ταύτην ὅπως περιπτύσσῃ ὡς κόμψη χρυσαλὶς διὰ τῶν περυγῶν τοῦ ἔρωτος σημερον τοῦτον καὶ αἴριον ἐκείνον ἐκ τῶν οἰκογενειακῶν φίλων κατὰ πόσον θὰ ὑφίσταντο οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ καὶ συζυγικὴ εὐδαιμονία καὶ ἐνόησι, ἐὰν ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ ἀπλότης τοῦ χαρακτήρος ὠδήγει τὰς ἀνεπτυγμένας καὶ πνευματικῶς ὑπερῶν γυναικὰς εἰς ἀέναντον ἐναλλαγὴν ἐραστῶν καὶ ποίην θὰ εἶχεν ἱερότητα ὁ δεσμὸς τοῦ γάμου, —ἂν θὰ ἐτηρεῖτο,—καὶ ἡ μητρότης καὶ αὐτὸς ὁ ἔρωτος, ὅποια δὲ θὰ ἦτο ἡ τύχη τῶν τέκνων, ἐὰν ἀπλῶς ὠνομάζοντο ἐξαιρετικῶς ἀγαθὰ γυναικῆς, αἱ ὡς ὑπέρτατον φιλανθρωπίας δῶρον δωρούμενοι ἑαυτάς εἰς πάντας τοὺς περὶ αὐτάς!!!

Ἄλλ' ἡ βᾶσις τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ εἶναι

ἡ συναίσθησις τῶν εὐθυνῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, εἶναι ἡ ἐνδεδεγμένη μέριμνα ὑπὲρ τῶν νεωτέρων, ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν τούτων ἀθῶων, οἵτινες οὐδέως εὐθύνονται διὰ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἠπικρουσίαν των, διότι οὐδέποτε ἐζήτησαν αὐτὴν περ' ἐκείνων, οἵτινες τοὺς ἔφεραν ἐν αὐτῷ, καὶ ἡ εἰς τούτου: καὶ μόνους ἐπίστροφος ὅλος ταύτης τῆς φυσικῆς καὶ εὐνοῆτου εὐθύνῃς. Ὁ παρελθὼν αἰὼν ἐδίδακε διὰ μυρίων ρητορισμῶν τὰ τέκνα νὰ θυμῶσι τοὺς γονεῖς, διότι τοῖς ἐδῶκαν τὴν ζωὴν ὁ παρὼν, χωρὶς ν' ἀρκιῆ ἀπὸ τῶν γονέων τὴν ὠρισμένην δόσιν τοῦ ἠθικοῦ κέρους, ἥτις τοῖς ἀνήκει, ἀλλ' ἀπεναντίας κυρῶν αὐτὴν ἔτι μαλλον διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως σοβαρωτέρως εὐθύνῃς, διδάσκει τοὺς γονεῖς διὰ τῶν σφῶν καὶ συντόμων τῆς λογικῆς ἀξιομάτων, ὅτι πρὸς ἐκείνους εἰς τὸς ἐδῶκαν τὴν ζωὴν, ἔχρυσιν ἀπειρα καὶ ἀχανῆ καθήκοντα. Αἱ νεωτεριστικαὶ αὐταὶ ἰδέαι περὶ τῆς μετὰ γονέων καὶ τέκνων σχέσεως, καὶ τοῦ ἂν κινήσωσι τὸν χόλον καὶ τὴν ἀποσκευασίαν πολλῶν, οἵτινες ἐννοοῦσι νὰ θυμῶνται μόνον ὅτι εἶμαι γονεῖς, καὶ νὰ ἐπιβῶντων, ὡς ἀπειλητικοὶ δεσπότες, ἐφ' ὅρου ζωῆς καὶ ἐπὶ τῶν ἠθελίκων πρὸς τέκνων των, διότι ἠθέλησαν νὰ γείνωσι τοιοῦτοι, καὶ τοῖς θά θεωρηθῶσιν ὡς ἀνταρτικαὶ ὑπὸ τινῶν περιορισμένων καὶ σκωριόντων ἐξ ἀκινήσιος πνευμάτων, ἅτινα τὸ μὴ βλέπειν πέραν τῆς μὲν τῶν θεωροῦν ἐμμονὴν εἰς τὰ πάτρια καὶ τὴν ἠθικὴν δὴθεν, δὲν ἔρχονται οὔτε ὅπως ἀνατρέψωσι τοὺς ἠθικοὺς δεσμούς μετὰ γονέων καὶ τέκνων, οὔτε ὅπως καταργήσωσι τὴν στοργὴν καὶ τὸν σεβασμὸν τούτων πρὸς ἐκείνους: ἀλλ' ἀπεναντίας, ὅπως κραταιώσωσι τὴν βραύτητα καὶ ἀξίαν τῶν ἠθικῶν τούτων δεσμῶν καὶ αὐτὰς τὰς ἀρχὰς τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς καὶ ὅπως, καθορίζουσι ἀκριβέστερον τὰ ὅρια τῶν πρὸς ἀλλήλους καθήκοντων καὶ δικαιωμάτων, παρσκευάσωσιν ἔδαφος ἐν' ἀνθρώπτερον ἀναθάλει τὸ πολύτεμον κενεθὲς τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας, βελτιώσωσι δὲ τὴν τύχην τῶν ἀνευθύνων, βελτιώσωσιν αὐτὴν τὴν τύχην τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ ἡδὴ ἐρωτῶμεν ἐὰν τὸ σύστημα τῆς τερπνῆς ποικιλίας ἐν τῇ ἐφημέρῳ ἐκλογῇ ἐρατῶν εἶναι κατὰ τι συμφέρες πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ νεωτέρου τούτου πολιτισμοῦ, τοῦ ὡς βᾶσιν ἔχοντος τὴν ὑ-

περ τῶν τέκνων μέριμναν, καὶ ἐὰν δύναται νὰ ὀνομασθῆ ἀπόστολος αὐτοῦ ἡ δούσα τόσην ἔλευθερίαν εἰς τὰς σχέσεις αὐτῆς καὶ τὸν βίον!

(Ἐπιτελεῖ τὸ τέλος.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΕ ΚΡΥΦΟ ΗΧΟ

Ἡ Πεταλούδα καὶ ὁ Ποιητής.

— Ὁ πεταλούδα ὀλόλευκη, ποῦ ἀνοιχτόφτερον γοργοπετᾶς, καὶ ποτε ὄστ' ἀνθὴ χαμπιλώνεις καὶ τὰ λουλούδια χαριετᾶς!

Μὴν εἶσαι ἀγάπη ἀπόκοσμη, ὅπου ὠνειρευτήκε ἡ ψυχὴ μου; — Ἡ Μοῖρα σου εἶμαι, ὦ Ποιητή, ὅταν τ' ὄνειρό σου εἶναι ἡ ζωὴ μου.

Ζάκυνθος, Δεκέμβριος 1903.

Μαρίνος Σιγοῦρος.

ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Μετὰ τινὰς ἡμέρας τὴν βαθεῖαν ἀπόγνωσιν, εἰς ἣν ἡ Λουκίλλη ἦτο κατ' ἀρχὰς βεθυσιμένη, διεδέχθη μικρὸν κατὰ μικρὸν σχετικὴ ἡμερία, ἥτις ὅμως εἰς μέζονα ἀνησυχίαν ἐπέβλεπε τοὺς περὶ αὐτὴν. Τὸ βλέμμα τῆς, το ὅποιον ἐφαίνετο προσηλωμένον εἰς σκιῶδεις καὶ μακρομένους ὀπτασίας εἶχεν ἤδη προσλάβει ἀσυνήθη λαμπρῆν, ἐπὶ δὲ τῶν ὠρῶν τῆς χειλέων ἐπλάκασε ἐνίοτε ἀδύριστον τι μείδιμα.

— Θέλετε νὰ μάθητε τι συμβαίνει; εἶπε τέλος ἀπαντῶσα εἰς τὰς ἀπεύρους ἐρωτήσεις τῶν περὶ αὐτὴν. Ἴδου λοιπόν· πρὶν ἢ μ' ἐγκαταλείψῃ ὁ μνηστήρ μου, μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θ' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' ἐμοῦ. . . Μίαν ὥραν πρὸ τοῦ θανάτου του ἐν πλήρει ἀριότητι τῶν διανοητικῶν του δυναμῶν μοὶ εἶπε: «Μὴ κλαίης! Ὁ ἀποθάνω, ἀλλὰ δὲν θ' ἀποχωρισθῶμεν. Ὅσον ἔλω νὰ σὲ παραλάβω μετὰ ἕνα ἀκριβῶς μῆνα κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τοῦ θανάτου μου. . . Οὕτω θὰ ζήσωμεν ἠνωμένοι πάντοτε!»

Προσεπαθῆσαι νὰ τὴν καθυποχάσωσιν, ἀποδίδοντες πάντα ταῦτα εἰς διατάραξιν τοῦ λογικοῦ, ἐκ τῶν ὑπερβολικῶν συγκινήσεων προελθοῦσαν, ἥτις βαθμηδὸν βεβαίως θὰ κατεστέλλετο· ἀλλ' εἰς τὰς προσπαθεῖας των ταύτας ἡ νεανίς ἀντέτασε τὸ ὄχρον τῆς μείδιμα.

Δὲν ἔκριναν ἐν τούτοις καλὸν οἱ περὶ τὴν Λουκίλλην ν' ἀναφέρωσι τι εἰς τὴν κ. Σανδιέ ἐκ φόβου μὴ ἐπαυξήσωσι τὴν θλίψιν τῆς τόσῳ σκληρῶς πληγείσης μητρός.

Ἐβδομᾶς διέφρυσεν οὕτω.

Ἡ Λουκίλλη, ἠριμωτέρα ἤδη, ἀλλὰ πάντοτε εἰς μελαγχολίαν βεθυσιμένη, ἐξέφερασε τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ἐπανεέλθῃ παρὰ τῆς θείας τῆς. Καὶ οὕτω ἐπηνήθη ἵνα κατοικήτῃ ἐπὶ τινὰ ἔτι χρόνον εἰς τὸ μικρὸν διαμερίσμα, τὸ ὅποιον κατεῖχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κ. Σανδιέ.

V

Ἡ ὠρισμένη ἡμέρα ἐφθασεν. Ἦτο αὕτη ἡ 23 δεκεμβρίου.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Λουκίλλη ἠσθένησεν αἰφνης ἐκ σφοδρᾶς κεφαλαλγίας, τῆς ὁποίας τὴν αἰτίαν ἐνόμισεν ὅτι ἐνόει ἡ κ. Σανδιέ, ἥτις θερμὰ δάκρυα χύουσα ἐσκέπετο ὅτι ἦτο ἀκριβῶς ἡ ἡμερομηνία τοῦ θανάτου τοῦ προσφιλοῦς τῆς Μαρκελοῦ.

— Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ γευματίσω, εἶπεν ἡ δυστυχὴς κόρη. . . Σὲ πα. ακκλώ, μητέρα ἄφρησέ με μόνην εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Καλὰ, τέκνον μου· ἀλλὰ θὰ με βεβαιώσης ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε σοβαρὸν, ἀπλοῦν κεφαλόπονον δὲν ἔχει οὕτω;

— Ὅχι, μὴ ἀνησυχῆς. . . δὲν πάσχω σοβαρῶς, ἀλλὰ πρέπει νὰ μείνω μόνη. . . νὰ κοιμηθῶ. . .

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἤκουεν ἡ κ. Σανδιέ τὴν Λουκίλλην β. ματιζοῦσαν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς· εἶτα ἐπεκράτησεν ἀπόλυτος σιγὴ. Ἐν τούτοις, ἀνήτηχος περὶ τῆς ὑγείας τῆς προσφιλοῦς κόρης, δὲν ἠθέλησε νὰ κατακλιθῆ πρὶν ἢ τὴν ἀσπασθῆ καὶ πληροφορηθῆ περὶ τῆς κατστάσεως αὐτῆς.

Ἡ θύρα τοῦ κοιτῆρος τῆς νεανίδος ἦτο ἀνοικτή, ἡ δὲ λυχνία ἐπ' τῆς ἐστίας εφειμένη ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον δι' ἀπλετου φωτός, καὶ τοιοῦτο οὐδ' ὁ εὐχριστος ἐν αὐτῷ ἤκουετο θόρυβος.

Ἡ κ. Σανδιέ προύχώρησε κατὰ τινα βήματα, ἀλλ' εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δωματίου ἔστη καταπεπληγμένη.

Ἡ Λουκίλλη ἐκάθητο ἀνακεκλιμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἀκίνητος, ὠχρὰ ὡς νεκρὰ καὶ ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ἔκκρεμοῦ προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, οἵτινες μόνον ἐφαίνοντο ζῶντες, ὡσεὶ δι' ὑπερφυσικῆς τινος ζωῆς ἐμψυχούμενοι.

Ἐντὶ τῶν πενθίμων τῆς ἐνδυσμάτων ἔφερον ἡδὴ τὴν φαίδραν ἀμφίεσιν τῶν ἀρραβῶνων τῆς, ὡς καὶ τὸν δακτύλιον, ὃν τῇ εἶχε δώσει ὁ Μάρκελος.

Ἡ σιωπὴ ἐν τῷ δωματίῳ ἦτο βαθεῖα, ἀνεξήγητος, φοβερά, παράδοξον ἀποτελοῦσα ἀτίθεσιν πρὸς τὸν συριγμὸν τοῦ ἀνέμου καὶ τὸν θόρυβον τῆς βροχῆς, πιπτούσης μεθ' ὀρμῆς ἐπὶ τῶν ὕλων τῶν πεκραθῶρων. Ἐπλητίζαζεν ἡ ἐνδεκάτη παρὰ τέταρτον. . . Αἰφνης σφοδρῶτερα πνοὴ ἀνέμου ἤνοιξε μετὰ πατάγου τὸ παράθυρον· ἡ λυχνία ἐσβέσθη καὶ τὸ δωματίον ἐβυθίσθη εἰς ζοφερὸν σκότος.

Ἐπὶ δέους καταληφθεῖσα ἡ κ. Σανδιέ καὶ ἀνέκφροστον αἰσθανομένη ἀγωνίαν, ἔκραξε δι' ὑποκώφου φωνῆς:

— Λουκίλλη! . . .

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἐν τῇ πενθίμῳ ἐκείνῃ σιγῇ, καθ' ἣν ὁ ἀνεμὸς στιγμιαίως ἐκόπασε, μία ἄλλη ἠκούσθη πνοή, εἰς στεναγμὸς, μία φωνὴ σχεδὸν ἄυλος.

— Εἶμαι ἐτοίμη, Μάρκελε! . . .

Ὅτε, σπεύσαντες οἱ ὑπηρέται εἰς τὰς κραυγὰς τῆς κ. Σανδιέ, ἐκόμισαν φῶς, εἶδον τὴν Λουκίλλην ἠσύχως ἀνακεκλιμένην ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τοῦ ἀνακλίντρου τῆς. Ἦτο νεκρὰ. Κἀτωχρος, ἀλλ' ὠραία ἐν τῇ αἰθερῇ περιβολῇ τῆς, διετήρει ἔτι εἰς τὰ χεῖλη γλυκὺ μείδιμα· ἦτο φαιδρά, διότι ἐπανεῖθε τὸν προσφιλῆ μνηστήρα ἐλθόντα ἵνα τὴν παραλάβῃ συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν αἱ δύο ἐρώσαι ψυχαὶ ἀμοιβαίως ἀντήλλαξαν.

(ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

LORELEY

Λένε πῶς μὴ πεντάμορφη Νεράϊδα,
Ποῦ ζοῦσε τὸν παλῆο καιρὸ ἐκεῖνο,
Τοὺς ναύτες ἐξετρέλλαινε κ' ἐμάγευε,
Κι' ἀλύπνιτα τοὺς ἐπνιγε 'στὸν Ῥῆνο.

Μὰ τέλος καὶ ἡ ἀσπλαχνη ἡ μάγισσα
Ἀγάπησε κι' αὐτὴ, σὰν κάθε ἄλλη,
Κ' ἐκεῖ, ποῦ τόσοι, τόσοι νειοὺς πρὶν ἐπνιξε,
Πέφτει καὶ πνίγει τ' ἀφθαστά της κάλλη.

Ἄχ! ξέρω γὰρ μὴν ἀσπλαχνη νεράϊδα,
Ποῦ διόλου τις παληὰς 'κεινὴς δὲν μοιάζει:
Πνίγει ἡ ὠμορφίη της νειοὺς ἀχόρταγν,
Μ' αὐτὴν ποτὲ ἡ ἀγάπη δὲν δαμάζει!

Στέφανος Μυρωμένος.

Κολωρία, 1899.

ΠΕΡΙ ΕΝΩΤΙΩΝ

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Αἱ γυναῖκες τῶν ἀγρίων προξενοῦσιν ἀληθῶς ἐκ-
πληξιν καὶ θυμηδίαν εἰς τὰς μικρὰς κόρας, ὅταν
παραθέτωσιν ἐνώπιον αὐτῶν πρὸς τέρψιν τὰς εἰ-
κόνας τῶν καὶ γελῶσι καὶ αἱ μητέρες ἐπίσης καὶ
πᾶσα γυνὴ σχεῖσα τὸ εὐτύχημα νὰ γεννηθῇ ἐπὶ
τοῦ πεπολιτισμένου ἡμισφαιρίου μας, βλέπουσα
τὰς ἀγρίας ταύτας ἐπιξεμώσας ἐν φυσικῇ φιλα-
ρεσκείᾳ ὅπως περιδέραια ἐκ πολυχρῶμων ὑάλων,
χαλκοῦ καὶ ὀστράκων περὶ τὸν τράχηλον, διατρυ-
πώσας τοὺς ράβδους, τὰ ὄψα καὶ τὰ χεῖλη, ἵνα
δι' αὐτῶν διαπεράσῃ κρῖκος καὶ μεταλλικὰ ἐ-
λάσματα, τοῦ ἔθους τούτου θεωρουμένου ὡς τὸ
ἄκρον ἄκρον τῆς κομψότητος. Καὶ ἡ πεπολιτισμένη
γυνὴ θυσιάζουσα τὴν φιλοκαλίαν εἰς τὴν φιλαρέ-
σκεϊαν, ἀκολουθεῖ κατὰ γράμμα τὸ παράδειγμα
τῶν ἀγρίων ὁμοφίλων της καὶ διατρυπᾷ τοὺς λο-
βούς τῶν ὠτίων, ἵνα διαπεράσῃ δι' αὐτῶν εὐγενέ-
στερον μέταλλον, οἷον χρυσὸν καὶ πολυτίμους λί-
θους, ἵνα οὕτοι ἐπιρρίψῃσι τὴν φρούδην λάμπιν των
ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της. Καὶ τὰ παράδοξα ταῦ-
τα κοσμήματα παραλλάσσοντα κατὰ τὰς ἰδιοτρο-

πίας τοῦ συρμοῦ, παρουσιάζονται καὶ ἐπιβαλλόν-
ται ὑπὸ μορφήν καὶ σχῆμα ἄλλοιον ἐκάστ τε, καὶ
νῦν μὲν ὡς κομψία, νῦν δὲ καὶ συνθέστερον ἐν
εἶδει βαρέων κρῖκων σπλεγγιδῶτων, ἢ ὡς κωδωνί-
σχοι γελωτοποιοῦ τινος, σημειοῦντες παρὰ τῆ γυ-
νικαὶ δουλῆς πρέπειαν καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Καὶ ὡς ἄλλοτε ἡ γυνὴ ὑπεβάλλετο εἰς τὴν βιά-
σανον τῆς ἀποφιλώσεως, τοῦ προσώπου καὶ σήμε-
ρον ἀσμεῖως ὑποβάλλεται ἐν ὀνόματι τῆς φιλαρέ-
σκεϊας εἰς τὴν βασανον τῆς ἐγχειρήσεως τῶν ὠ-
τίων. Εἰς ὅποια δὲ παρατρέφωδα δὲν φέρει πολ-
λακίς ἡ ἀνούσιος αὐτῆ ἐξίς, ἥτις γενικός κανὼν
κατέστη καὶ ἀνάγκη συμφορῆς πρὸς τὴν φύσιν τοῦ θή-
λεος ἀνθρώπου. Καὶ ἐν πρώτοις, ἡ ἐκ τῶν σπαρ-
γάνων χρῆσις τῶν ἐνωτίων διαστέλλουσα τὴν ὀ-
πὴν, τὴ μεγαθύνει ἢ ἐκ τοῦ βάρους τῶν ἐνωτίων
συνεπὶ τῷ συρμῷ, ἢ ὅπῃ καταλήγει εἰς εἰδηχθῆ
φειγγίαν, ὅστις σὺν τῷ χρόνῳ πλατυνόμενος ὀλο-
νὲν καταστῆ συχνότατα νὰ διχάσῃ τὸν ροδίνον λο-
βὸν εἰς δύο. Τότε νέα ὀπὴ διενεργεῖται αὐθωρεῖ,
λαμβάνουσα καὶ αὐτὴ τὴν αὐτὴν πορείαν. Συχνὰ
δὲ βλέπομεν ὄψα παραμεμορφωμένα, κρεουργη-
μένα, κρεμάμενα εἰς ράκη ἢ ὅπως ὑπερμεγεθεῖς,
χαινούσας οἰκτρῶς, ἐξ ὧν ἀποτροπαίως ἐπικρέμα-
ται ἐν βαρῷ κόσμημα, μόλις κρατούμενον ἐκ κλω-
στῆς σαρκός, τὴν ἀκιδίαν καὶ ἀποτροπιάσιν κινουῖν
παντὶ; φιλοκάλου καὶ εὐαίσθητου ἀνθρώπου, ὅ-
στις ἀποστρέφει τοὺς ὀφθαλμούς, οἰκτερῶν ἐνδο-
μύχως τὴν γυναῖκα, τὴν εἰς τοιοῦτους ἐκτροχια-
σμούς κατακτῶσαν ἐν τῇ ἀκρατῆτι μανίᾳ τοῦ ἀρέ-
σκεϊν καὶ τῇ κακῶς ἐννοουμένη φιλοκαλίᾳ.

Καὶ ἂν αὐτὰ μόνον ἦσαν τ' ἀποτελέσματα τῆς
χρήσεως τῶν ἐνωτίων, ἔχει καλῶς· πλὴν ὑπάρ-
χουσι καὶ ἄλλα παρατρέφωδα, τραγικοκομικὰ ἐ-
πεισοδία, ἀντὶ δακρύων, τὴν ἰλαρότητα κινουντα.
Εἶδον νεάνιδας βαρέως φερούσας τὸ δυστύχημα τῆς
ἀρτιότητος τῶν ροδίνων ὠτίων, ὅπερ φρόνιμος μή-
τηρ ἀπέφυγε παιδιοθεν νὰ παραμορῶσῃ. Οὐδέποτε
ἐσυγχώρησαν τὴν πρόνοιαν ταύτην εἰς τὴν μητέρα
των, ἐφ' ὅσον ἡ καρδίκα των ἠσπαιρε πρὸ τῶν κο-
σμηματοπωλείων, εἰς τὰς προθήκας τῶν ὁποίων
ἐκτίθενται οἱ φωστῆρες, οἱ ἀντικαθιστῶντες τοὺς
κρῖκος τῶν ἀγρίων καὶ δεδαμασμένων ἄρκτων. Αὐ-
ται — ἐνωτίστητε τοῦτο, ὦ κόραι τῆς Εὐσας! — μὴ
ὑποφέρουσαι οὐδὲ τὸν πόνον παρωνυχίδος, ἔχουν

τὸν ἠρωτισμὸν νὰ ὑποβληθῶσιν ἀταράχως, χωρὶς
συνοφρώσιν, εἰς τὴν ἐγχειρῆσιν τῆς διατρυπήσεως
τῶν λοβῶν καὶ . . . δὴ προπαντῶν αἱ ἴδιαι ἐκτε-
λοῦσιν ἐφ' ἐαυτῶν τὴν ἐγχειρῆσιν, τὴν ἠρωτικὴν
ταύτην θυσίαν ποιῶσαι εἰς τὴν αὐτῆς παντοδου-
ναμίαν, τὴν θεὰν Μόδαν ἢ μάλλον τὴν θεὰν φιλα-
ρέσκεϊαν, πολὺ ἀκριβὰ πολλάκις ἀγοράζονται τὴν
ἱκανοποίησιν τοῦ φέρειν ἐνώτιον, διότι ἐκ τῆς μι-
κρῆς καὶ ἀσημάντου πληγῆς προσέκυψεν καὶ προ-
κύπτουσιν ἐνίοτε καὶ ἐξελκώσεις καὶ ἐπισημὰ ἐ-
ξανθήματα, μεταδιδόμενα, ὡς ψωρίσας, εἰς ὅλον
τὸ πρόσωπον, δυσκόλως θεραπευόμενα καὶ καθ' ὧν
προσκινοῦσιν αἱ προσπάθειαι τῆς ἐπιστήμης, μὲ
κίνδυνον ἐντέλεις παραμορφώσεως καὶ κίττας πα-
θήσεως τοῦ προσώπου, δυσμένως νὰ προσβῇ τὸ
ἀκουστικὸν τύμπανον καὶ πρὸς τῆ ἔτι διὰ τοῦ ἐξελ-
κωμένου ὠτός καὶ μέγα τοῦ εγκεφάλου.

Εἰ καὶ τινες ἐκτίσιν τὴν χρῆσιν τῶν φελίων
καὶ περιδερμάτων ὡς ἐλατόνων τὴν ἀρχὴν ἐκ τῶν
δουλικῶν κρῖκων, φυσικὴν εὐρίσκουσαν τὴν χρῆ-
σιν τοιοῦτων κοσμημάτων, ὡς καὶ παντὸς ἐν-
δύματος καὶ κοσμημάτων μὴ παραβιζήσας καὶ
προσβάλλοντος τὴν φύσιν φυσικὴν δὲ θὰ εὐρίσκο-
μεν ἐπίσης ἐὰν αἱ γυναῖκες, φρεσὶ ἀρεσκόμεναι εἰς
τοὺς στολισμούς, ἐφ' ὧν κίετηνται μετῶν δικαί-
ωμα ἢ οἱ ἄνδρες, μεταξὺ τῶν τόσων υπερβολῶν,
ἐποιῶντο χρῆσιν περιωτίων ἀντὶ ἐνωτίων, εἶ-
δους ἐπιμήκων κοσμημάτων, ἐντὸς τῶν ὁποίων νὰ
ἐσφηνουτο ἐλαφρῶς ἡ βάσις τοῦ ὠτίου. Τὸ ἀπυτέ-
λεσμα θὰ ἦτο τὸ ἴδιον, τὸ κομμημα φεντιστικώ-
τερον, ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου αἴγλη ἀληθέστερα, καὶ
κίνδυνος δὲν θὰ ὑφίστατο οὐδεὶς, οὔτε παραμορ-
φώσεως καὶ ἀσχημείας τοῦ προσώπου, οὔτε ἀ-
κρωτηριάσεως ἐκ τοῦ βάρους τῶν ἐνωτίων ἢ ἐκ θρα-
σείας ἀποπειρας λωποδυτῶν οἴτινες, ἐν προκλήρῳ εἰ-
ρήσθω, οὐκ ἐσπανίως ἐξέλασαν ἀγρίως γυναῖκεϊα
ὄψα, φέροντα ἀπρονοήτως καθ' ὄδον βαρύτιμα
ἐνώτια.

Ἐλπίσωμεν ἐν τούτοις ὅτι ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ
ἀληθὴς πρόοδος τῶν κοινωνιῶν θέλει διδάξει εἰς
τὰς φιλοκάλους ὁμοφίλους μας τὸ οἰκτρὸν τοῦ
τοιοῦτου ἔθους καὶ θέλουσιν ἀφ' ἐαυτῶν ἐγκατα-
λείψει συρμὸν ἄχαριν καὶ ἀδικαιολόγητον, ἀντὶ
δὲ ἀδαμαντῶν εἰς τὰ ὄψα, διὰ μέσου τῶν σαρκῶν,

θὰ προτιμήσῃσι τοὺς ἀληθεῖς καὶ ἀναφαιρέτους ἀ-
δάμαντας τῆς καρδίας, οὐκ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιον,
κλέπται οὐ διορύσσουσιν, οὐδὲ κλέπτουσιν.

Μακροχόριον.

(*Ἐπιτετα συνέχεια)

Βιογραφία Π. Εὐαγγελίδου.

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΤΟ ΓΤΗΙΚΕΣ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ.)

Ἡ Μαρῆ ἐπαύετο ἡδὴ οἱ συχνότατοι παρο-
ξυσμοὶ τῆς ζήλοτυπίας ὀλίγον διήσκουν ἐλλείψει
τροφῆς.

— Ἐμὲ δὲ, εἶπε μὲ τόνον ὀξύχολον, δὲν μὲ ἡ-
ρώτησες κἄν διατὶ ἐπέστρεψα τόσον ἐνωρίς . . .
Φαντάσθου ὅτι δειπνῶν δὲν ἐδόθη ἐβάπτισαν τὸν
Γάστωνα καὶ κατόπιν ἀπεχωρίσθησαν, διότι ἡ Ἀ-
δέλα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀλφίνου Bodart ἀσθενεῖ βα-
ρέως . . . Εἶχε πνευμονίαν καὶ ἔπειτα ἐκκλι-
τέρευσε· ἠγέρθη, ἐκρύωσε τὸ κρῶμα μετέπεσεν
εἰς τὰ ἐντερα, τώρα ἔχει νεφρίτιδα.

— ὦ! εἶπεν ὁ Δανιὴλ, παραζαλισθεὶς ἐκ τῆς
αὐτοσχεδίου ταύτης φυσιολογίας.

— Τέλος πάντων, τὴν προίαν ἦτο ἐτοιμοθά-
νατος.

Ἐν τῷ χρόνῳ δὲ πέριξ αὐτοῦ, ὡς μὴ ὀχληρὰ
ἐβόμβει ἡ γυναικίκα φλυαρία, ὁ Δανιὴλ καθήσας
παρὰ τὴν τράπεζαν ἐπανήνοιξε μελαχολικῶς τὸ
ἐπὶ τοῦ Οὐταμάρο ἀρθρον του.

Ὁ Δανιὴλ ἐξῆλθεν ἐνωρίς τὴν κυριακὴν ἐκείνην
ἐπήγαγεν εἰς τὸ Chatelet. Ἐνθ' ὁ οὐγγρος διευ-
θυντῆς τῆς ὀρχήστρας Procowchki εἶδεν ἀποχαι-
ρετιστῆριον συναυλίαν, ἀφ' ἱκανῶς διετηρήθη
ἐπὶ ἓνα μῆνα.

Ὁ Δανιὴλ ἦτο βαθέως, περιπαθῶς μουσόλη-
πτος. Τὸ τελευταῖον τοῦτο πρόγραμμα τὸν ἐδε-
λέασε καὶ τὴν προίαν μάλιστα ὠμίλησε περὶ τού-
του εἰς τὴν Μαρῆ.

— Τί θὰ παίζουσι εἰς τὴν συναυλίαν σου; Εἶναι
μουσικὴ φαιδρά;

— Λίαν φαιδρά, εἶπεν ὁ Δανιὴλ μετὰ μεγάλης

σοβαρότητας. Θα παίξουν την 'Ηρωϊκή' συμφωνία του Beethoven, μετά του πενθέμου έμβατηρίου και έπειτα τον Θάνατον και την 'Ανάστασιν' του Richard Strauss, και έπειτα τον Θάνατον της 'Υέλης' του Wagner, και έπειτα...

— 'Αρκεί, αρκεί, εύχαριστώ. Δεν ήμπορις να υπάγης μόνος σου ν' ακούσης όλας αυτάς τας έλειονότητες!... Προτιμώ να μείνω 'ς τό σπήτι' ακριβώς ή κ. Βοδάρ μοι εδάνεισε έν βιβλίον φίνεται να ήναι πολύ ώρατον... όνομαζεται ή «Κόρη του Αηστού»

III

'Επανευρίσκωμεν τὰ πρόσωπα τής άφηγησέως μας περί τὰ μέσα άπριλίου ν. ή. έν 'Αθήναις, όπου έπεχείρισαν περιήγησιν κατά τας ήμέρας του Πάσχα επί τή εύκαιρία πλοίου άποπλέοντος: έκ Μασσαλίας εις Πειραιά επί σκοπῶ όπως φέρη εκεί περιηγητάς κατά τας ήμέρας εκείνας τής έκτάκτου κινήσεως έν τή 'Αττική πρωτευούση. Ο Φρενέλ παρεκάλεσε τον Δανιήλ να τους συνοδεύση, ούτος δ' επί πολύ διστασας, τέλος άπεφάσισε.

'Ορθία επί του έξώστου μεγαλου τινος κοσμοπολιτικού ξενοδοχείου, ή 'Αλικη παρετήρει κάτω πλατεϊαν τινά φαιδρῶς φωταγωγημένην, όμιάζουσαν προς όλας τας μεγάλας όδους των μεγαλοπόλεων περιστοιχισμένην υπό δένδρων και θρίβουσαν πλῆθους.

— 'Ακούσατε! ειπέ τις.

'Η σιωπή άποκατέστη, σιωπή σχετική, πλήρης ψιθυρισμών και καταστελλομένων γελώτων· αί φωναι έπλησίαζον συγκεχυμέναι, ως θρηνηδεδεμένος. Κάτω, επί τής πλατεϊας τό πλῆθος των κεράλων έλυμαίνετο, συνεσπαρέετο πυκνότερον και θορυβώδες τερον.

— 'Ω! ειπεν ή 'Αλικη, τί ώρατα που είναι όλα αυτά τὰ φωτα.

'Ολοι οι ταξειδιώται προσήρχοντο καθ' ομάδας εις τον έξωστην, και ή 'Αλικη, στηριζομένη διά των δύο χειρών επί του λιθίνου κιγκλιδωτού, έκυπτε προτεταμένη εις τό κενόν.

— Φυλαχθήτε! ειπέ ζωηρῶς ο Δανιήλ.

Διά στιβαρῶς χειρῶς τήν ήρπασεν έκ του ώμου και τήν επανένευρε βιαίως προς τὰ όπισω. 'Ενῶ δέ εκείνη τον παρετήρει, έκπλαγετσα έκ του σχεδόν

άποτόμου κινήματος τούτου, εζήτισε συγγνώμην άδεξίως, χωρίς να τολμήση όπως όμολογήση τον φόβον τον αίφνίδιον, τον παράλογον, όστις τον είχε καταλάβει.

Η λιτανεία βραδέως παρήλαυε 'Εξ όλων των γωνιών ής πλατεϊας ε' εραι σειραι λαμπάδων έπεφάνοντο, άπκασαι προς τήν πομπήν συρρέουσαι, ως πτήσεις πυραύλων 'Ιερείς και διάκονοι, των όποιων έλομπναι λί θοκόλληται μίτραικκι τὰ πολύχρωμα και χρυτοπάρυφα άμφια ανά μέσον τῶν άπαστραπτόντων φωτων, παρήλαυον έν μακροῦ σειρῶ. 'Εν τῶ μέτῳ αυτών ως εϊδωλον έστολισμένος και λίαν κταφκνης υπό τήν έκλάμπουσαν περιβολήν του, ύψηλός τις γέων λευκογένειος εκράτει τό χρυσούν θυμιατήριον.

— Είναι ο μητροπολίτης, ο επίσκοπος 'Αθηνών, δεποινίς, ιδού δε και οι λειτουργοι του κράτους, οι όποιοι τον ακολουθοῦσι.

'Εκείνος, όστις παρεϊχεν όλας αυτάς τας λεπτομερείας, φιλοφρονητικῶς στρεφόμενος προς τήν 'Αλικην ήτο χαρῆεις τις νέος με έμπιστευτικόν μειδίημα, φέρων λεπτήν γενειάδα, ο όποιος είχε παρουσιασθῆ ως μέλος τής Γαλλικῆς σχολῆς. Ο Δανιήλ τον προσέβλεπε σιωπῶν όσον άφορῶ τον Φρενέλ, διήνοιγε τους όφθαλμούς: υπεμέτρως.

Αι φωναί άπεμακρύνοντο, τὰ φωτα διεσκορπίζοντο μέσω των ζοφερῶν όδῶν, ή δέ πλατεϊα ανέλαμβανεν όλίγον καθ' όλίγον τήν συνήθη όψιν της. 'Επί του έξώστου άντηλλάσσοντο πληθῶς χειραψιών. Οι μὲν μεθ' ὧν ο Δανιήλ, έμενον έν τῶ ξενοδοχείῳ, οι άλλοι μᾶλλον φαιδωλοί, επέστρεφον εις Πειραιᾶ, ένθα τυς άνέμενον οι του Τσαδ' κοιτωνίσκοι των.

('Ακολουθεϊ)

Κ. Φωτιάδης

ΑΥΡΕΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

'Στό παιδί της.

Είναι φρικτό, πολύ φρικτό, θεέ μου, τό μαρτύριο να βλέπω τό παιδάκι της να μου χαμογελά· 'σε' άθῶο του χαμόγελο, άχ! τολῶθω τό μουτύριο, που άδικα προσπάθησα να θάψω, στην καρδιά.

Κλεις τὰ γλυκά χειλάκια σου, μικρό της άγγελουδου, τον παιδικό μου έρωτα θυμοῦμαι, άχ! κι' αυτή.

που ένα καιρό-σαν ήμουνα μικρός-μ' ένα λουλοῦδι στεγάνωσε τον φίλο της και πλάνο ποιητή.

'Ο χρόνος αν τήν εκλεψεν από την άγκαλιά μου, και τό φτωχό λουλοῦδι της αν έθυσε κι' αυτό, όμως εγώ δεν άλλαξα, για πάντα, στην καρδιά μου τό μαγικό της Εϊδωλο άκέρηο τό κρατώ!

Δε θέλω στην άγάπη σου, μικρό μου, για ζητηάνο να με νομίση... έμαθα πως ν' αγαπῶ κρυφά! δε θέλω τό χαμόγελο τ' άθῶο σου, τό πλάνο, γιατί μέν' στην καρδιά μου σαν σίδηρο περῶ! 'Εν Κωνσταντινουπόλει, τῆ 13 'Ιουλίου 1904.

Κώστας Μισαηλίδης

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

(Συνέχεια ύδε προηγ. άριθ.)

Τό όνειον γάλα ως εκ των συστατικῶν αυτου είναι: μᾶλλον παρεμφερές τῶ γυναικεῳ, έν μεγάλη όμως χησει είναι τό τής δαμάλεως, ως εκ τής εύκολίας, μεθ' ής προμηθεύεται. Τού όνειου γάλακτος χησις γίνεται συνήθως εις παιδια άδύνατα και προῶως τεχθέντα. Όπως άποστειρωθῆ, (steriliser) άπαλλαγῆ, δηλα δή, τό γάλα από παντός μικροοργανισμού και σηπτικου μολύσματος, είναι συνετόν να βράζηται· ως εκ του δυσασφομειώτος δε αυτου έν τῶ οργανισμῶ των βρεφῶν, εξ ου δέν πεπτεται άκρατον, κεράννυται μεθ' ύδατος, αλλά τότε τὰ παιδια λαμβάνουσι διπλασίαν ή τριπλασίαν ποσότητα εκείνης, ην ήθελον λαβει άν έθῆλαζον από του μαστού, εξ ου και διάτασις του στομάχου, άνευρυσμός, γαστροεντερίτις και μισματική διάρροια, ενεκα των όποιων μέγας άριθμός μικρών και τρυφερῶν πλασμάτων υποκύπτουσιν εις τό μοιραϊον τέλος. 'Εν γενει λοιπόν ή τεχνητή γαλουχία είναι λίαν επικίδυνος και έχει άνάγκην πολλῶν και ποικίλων μεριμνῶν και φροντίδων, όπως αι μητέρες, καλῶς διαχειριζομεναι ταύτην, επιτύχωσιν αίσιως τήν διατροφήν των τέκνων των. 'Η χησις ιδιᾶ του θηλάστρου δέν είναι τόσο ευχερής, ως τινες των μητέρων φρονοῦσι, και δέν αρκεί να ρίψη τις όλίγον γάλα και όλίγον ύδωρ τυχαίως έν αυτῶ και παραδώση τουτο τῶ παιδίῳ, ως πολλάκις γίνεται· απαιτουται ειδικαι προφυλάξεις και μέτρα, ών άνευ τό θηλάστρον

δύναται να μεταβληθῆ εις βρεφοκόιον, τουτο δε είναι τοσοῦτον άληθές, ώστε εξ των σπουδαιότερων παιδιάτρων των Παρισίων, ο Guillot, γράφων περί του θηλάστρου και τής τεχνητής του παιδίου διατροφῆς, ήχθη εις τό να διακηρύξη ότι ή πυρῆτις ούδέποτε επέφερεν επί των ένλικων τώσους θανάτους, όσους τό θηλάστρον εις τας χείρας των μητέρων.

'Απογαλακτισμός. 'Ο άπογαλακτισμός είναι κρίσιμος έπιγῆ διά τό βρέφος, άν δέ γίνη προῶως πρό του δέκατου μηνός, πολλῶ δέ μᾶλλον πρό του δεκατου, και εκτελεσθῆ άποτόμως, εκτιθησιν εις μεγίστους κινδύνους. 'Οθεν ούδέποτε πρέπει, εκτός πολύ μεγάλης και άνωτέρας βίης, να άπογαλακτιζωνται τὰ παιδια πρό του δεκατου πέμπτου μηνος και έν μὲν ωρα θερους δέν ν' αναβαλληται ο άπογαλακτισμός όσον οϊόν τε εις βραδυτέρην εποχήν, έν ῶ έν καιρῶ χειμῶνος, περί τὰ τέλη του φθινοπώρου ή περί τας αρχάς του έαρος επιπρέπει να άπογαλακτιζωνται τὰ παιδια, άλλ' ούδέποτε πλιν διά μιᾶς και άποτόμως. Καλόν είναι όπως καθ' αρχάς άραιουθῆναι οι θηλασμοί και περιαρίζωνται από εξ ή επτά βαθμηδόν εις πέντε, τέσσαρες τρεις και δύο καθ' εκάστην, ειτα δε άπαξ μόνον θηλάζηται τό βρέφος από καιρου εις καιρον και τέλος μετά παρέλευσιν όκτώ ή δεκα ήμερῶν παύηται όριστικῶς ή γαλουχία· έν τῶ μεταξῦ δε τουτῶ παις θέλει λαμβανει κατά μείζονα τής συνήθους ποσότητα τό γάλα ζῶου, τὰ γαλακτηρά, τὰ ωά, τὰ άρτοροφήματα, τὰ άμυλώδη, όσα ήδη κατά μέγα μέρος άπετέλεσαν τήν τροφήν του· οὔτω δε χάρις εις τήν βαθμιαϊαν και άνεπαίσθητον ταύτην μετάπτωσιν, δέν θέλει ύποστῆ άντίκτυπον δυσάρεστον διά τήν υγείαν του. Οδτωσί δε κατατεμνομένη ή στέρησις του μαστού γενήσεται εύχερῶς άνεκτή. 'Ενίοτε, όπως εξαναγκασθῆ τό παιδίον να λισμονήση τον μαστόν και άηδιάση, επιχρῆται ή θηλή του μαστού διά σινάπεις, αλόης ή άλλης δυσάρεστου και πικρῶς τήν γευσιν ούσιας· εξαπατηθῆν άπαξ τό βρέφος παραιτείται του αρχαιου αυτου τροφοδότη.

Μετά τον άπογαλακτισμόν, τό γάλα και τὰ γαλακτηρά δέν ν' άποτελῶσι τήν βᾶσιν του τιτισμοῦ των παιδων μέχρις ήλικίας τριῶν ετών· δέν είναι άνάγκη να βιασθῆ τις να χορηγήση αυτοίς

πρώτως κρέας ή τινά άλλην τροφήν, ως εν πλείσταις οι κογενείαις μετά μεγάλης σπουδής γίνονται επί ζημίαις πάντως, πολλάκις του παιδιού· ιδίως δέ δέον να προγραφώσιν εκ του γεύματος των παιδιών τα ωμά έδωδιμα, οι καρποί, αι οξάλαι, ως δύσπεπτοι και ακατάλληλοι τροφαί εις στομάχους ειθισμένους εις την γαλακτικήν διαίταν. Βραδύτερον συνιστάται ή χοήτις των έρτοζύμων γινόμενων δια φλοιού άστου ή δια διπύρων των εκ γάλακτος, ταπιόκας, σμιδάλεως, όρζης και ζυμαρικών κατασκευαζόμενων ρυφημάτων· τα ωά ύφ' εννόηποτε μορφήν είναι ωφελιμώτατα. Δίδονται ωταύτως και ετη (πουρι) ξηρών όσπρίων (φριόλων, πίσων, φακών) και γεωμήλα, αλλά κατ' ελαττονα ποσότητα. Τα σακχαρωτά και τα γλυκύσματα, παρά την μεγίστην πρός αυτά κλίσιν των παιδιών, θέλουσιν εν μέτρη χρησιμοποισθαι. Τα γεύματα των παιδιών, τέσσαρα ή πέντε τον αριθμόν κατ' εικοσιτετράωρον, θέλουσιν ισάκις διαλείπει· άπ' άλλήλων, έγκλίμως δέ πρέπει να έθισθωσι τα παιδία να μη τρώγωσι την νύκτα.

Ως πρός τα ποτά καλόν είναι ως οίον βραδύτερον βεβαιά να παραινώνται του μόνου δι' αυτά υγιεινού ποτού, του γάλακτος ούτε οίνος, ούτε ζυθος, ούτε καφές επιτρέπεται αυτοίς. Η ποσότης των ύπ' αυτών λαμβανόμενων τροφών, ανάγκη να επιτηρήται επιμελώς, διότι πολλά παιδία αποκτώσι την συνήθειαν να πίνωσιν άπύστως και νύκτωρ έτι. Έκ τούτου έπονται πεπτική διαταραχαί, διάρροια ενίοτε, άνορεξία πάντοτε και πολλάκις δυσπεπτική καταστασις επιμόνος μετ' άνευρισμού του στομάχου. Είναι όθεν επάναγκες, οι περί το παιδίον να ανήστανται και εις τας μάλλον επειγούσας αυτού παρακλήσεις και να κανονίζωσιν ώρισμένως την ποσότητα των διδομένων αυτώ ποτών. Όταν άφορξή την παθολογίαν της παιδικής ηλικίας, θέλομεν δι' όλίγων ενδιατρίψει εις ταύτην, αναφέροντες τας συνηθεστέραις παθήσεις αυτών.

Κόρυθα. Είναι ή φλεγμονή του βλενοϋμένους της μινός συνοδευμένη παρά τῷ νεογενῶ ὑπό δυσπνίας, της ένεκα διαταρασσεται άπ' ενός μὲν ὕπνος, άπ' έτέρου δέ και κυρίως ή θήλασις του παιδιού.

Κυάνωσις, οίδημα και σκληρώμα, υποθερμία. Η κυάνωσις και το οίδημα χαρακτηρίζονται δια

των εξής συμπτωμάτων. Ημέρας τινάς μετά τον τοκετόν εις παιδία αδύνατα, συνήθως δέ κατ' την ψυχρήν του έτους ωραν, ή κεντρική θερμοσία ταπεινούνται και ένεκα της υποθερμίας ή κυκλοφορία βραδύνεται και ή κυάνωσις αναφαίνεται έντονωτέρα κατ' τα άκρα· βραδύτερον εις ταύτην προστίθεται και το οίδημα· εάν δέ εις την σοβαράν ταύτην διατάραξιν της κυκλοφορίας προστεθῆ και ή αλλοίωσις της θρέψεως, οι ιστοί σκληρύνονται και το οίδημα μεταβάλλεται εις σκληρώμα.

Όφθαλμία. Πολλάκις τρεις ή τέσσαρες ημέρας μετά τον τοκετόν τα βλέφαρα κατ' αρχάς μὲν άπό του ενός μέρους, εϊτα δέ έκτέρωθεν άρχονται να εξοιδιανώνται. Η εξοιδησις τέχιστα αυξάνει, το δέ παιδίον εντός ωρών τινων δέν δύναται πλέον να ανοίξη τα βλέφαρα αυτού, εάν δέ επιχειρήσωμεν να άποχωρίσωμεν αυτά εκφύγει άφρώδης εκκρισίς όλίγον υποκίτρινος, ήτις εύθύς μετά την έκροσιν αναπαράγεται· ή εξοιδησις ολοέν αυξάνει, φθάνει εις μέγαν εκθμόν και το πύον αντικαθιστά την άφρώδη εκκρισιν. Μετ' όλίγον προσβάλλεται ό κερατοειής, διατρύπεται βραδύτερον, ό όφθαλμός κενούται, εν μέσω δέ των αλλοιώσεων τούτων ενίοτε κερανοβόλων ή καταστροφή έπέρχεται, όταν πλέον ό όφθαλμός έντελώς άπόλλυται. Η φλεγμονή καταπαύει, ούλή δέ μάλλον και ήττον θραδεϊα δίδει πέρας εις τα συμπτώματα ταύτα. Πλήν της βαρείας ταύτης μορφῆς ύπάρχει έτέρα καλύτερητέρα έννοείται ότι ή έγκαιρος επιστημονική περίθαλπις προλαμβάνει άσφαλώς τά πάντα και σώζει τους όφθαλμούς.

Μαστίτις. Έξοιδησις του μαστού άνάλογος προς εκείνην, ήτις έπέρχεται κατ' την εφηδικήν ηλικίαν, παράγεται συχνάκις όλίγον μετά τον τοκετόν, σπανίως δέ άπορήγει εις πύησιν.

Κηρίον και έκζεμα. Αναπτύσσονται εις το τριχωτόν μέρος της κεφαλῆς του νεογενού και προέρχονται ένεκα κκεχυμίας του στήθους.

Μυκητώδης στοματίτις. Χαρακτηριζόμενη δια της άναπτύξεως φυτικού παρασίτου, έδράζει κατ' προτίμησιν εν τῷ στόματι, διακρίνεται δέ δια μικρών υπολεύκων κοκκίων προσκεκολλημένων, άτινα εύρίσκονται κατ' προτίμησιν περι τα χείλη, της γλώσσης και την έσωτερικήν επιφάνειαν των παρειών. Η γλώσσα του παιδιού συχνάκις καλύ-

πτεται υπό μικρών θρόμβων γάλακτος, οτινες άπατώσι πολλάκις την διάγνωσιν, αλλά διακρίνονται ούτοι ως εκ της άσθενούς αυτών προσφύσεως. Η νόσος αυτη, συνήθως παρά τοις παιδίοις, δέν είναι ιδιοπαθής, αλλά συμπτωματική έπερχομένη κατ' την πορείαν σοβαρών παθήσεων, εξ ων ή άτροφια είναι ή κυριωτέρα.

Εμετοι. Ούτοι παρά τοις νεογενούς παρουσιάζονται υπό τρεις κυρίως μορφαίς, άλλοτε μὲν συνεπία άρθένου γαλακτος, άλλοτε δέ εκ της λήψεως γάλακτος, όπερ κακώς άνέχεται· ό στόμαχος ή έτέρας τινίς τροφῆς, ήτις ερεθίζει τον στομάχον σπανιώτερον χαρακτηρίζεται δια της παρουσίας αιματος· όρειλομένου εις αιμορραγίαν των πεπτικών οδών, εϊτε, όπερ και συχνότερον συμβαίνον έμβάλλει εις άνησυχίαν τας μητέρας, εις κατάποσιν αιμακτος προσερχομένου εκ ραγάδος τινός της θήλης του μαστού.

Διάρροια και δυσκοιλότης. Η διάρροια ότε μὲν είναι πρόσκαιρος, ότε δέ επίμονος· και ή μὲν πρόσκαιρος ουδεμίαν κέντηται σημασίαν ως προερχομένη εξ άπλης δυσπεψίας, ή δέ επίμονος μαρτυρεί καταφανή διατάραξιν των πεπτικών λειτουργιών και είναι σύμπτωμα της άτροφίας· εις αι δέ πολύ σοβαρά και επικίνδυνος και δέον να επισύρη σύντανον την προσοχήν των γονέων. Η δυσκοιλότης, περι ής πολύ μερμνώσιν οι περι το νεογνό, σπανίως είναι σύμπτωμα νοσηρόν.

Έρύθημα. Το έρύθημα του νεογενού άποτελείται εκ σειράς έρυθρών κηλίδων, αιτινες συνήθως αναπτύσσονται επί της έσωτερικής επιφανείας των μηρών και περι τα γεννητικά μέρη και τον δακτύλιον· συνήθως διακρίνουσιν αυτό υπό το όνομα παράτριμμα· παρατηρείται δέ πολλάκις και εις υγιέστατα παιδία, όταν ή τοπική καθαριότης παραμελείται και έσάκις τα σπάρρανα αυτού είναι τραχέα· ενίοτε το έρύθημα είναι σύμπτωμα της χρονίας διάρροιας και παρατηρείται κατ' την άτροφίαν.

Άτροφία. Η άτροφία περιλαμβάνει το σύνολον των αλλοιώσεων των παραγομένων εν τῷ όργανισμῷ του παιδιού, όσάκις διαταράσσεται ή όρεξις αυτού. Και εν αρχῆ το άρχικόν και κύριον σύμπτωμα αυτης είναι· ή μεταβολή των κενώσεων, αιτινες άντι να ήνε κίτρινοι και όμογενεις, παρέχουσι κατ' αρχάς μὲν θρόμβους λευκούς, εϊτα δέ

γραμμιάς υποπρασίνους, βραδύτερον δέ καθίστανται έντελώς πράσινοι ή ύδαρεις. Το παιδίον είναι άνήσυχον, τεταραγμένον, κλαίει, συχνάκις ζητεί τον μαστόν χωρίς να θηλάξη όμως ποϋ. Άργότερον αι κενώσεις πολλαπλασιάζονται και προσλαμβάνουσι βραδείαν και άηδῆ όσμῆν και εϊτα το παιδίον έχει έργάς γάλακτος και έμέτους πολλάκις. Επί του στόματος φαίνεται ή μυκητώδης στοματίτις και το δερμα ενίων χωρών καλύπτεται υπό του έρυθρήματος· το παιδίον θηλάζει κακώς μετά δυσθυμίας και όλίγης όρεξεως· ήδη ή άπίσχυανσις είναι μεγίστη, το σώμα καθίσταται πλαδαρόν, το παιδίον μαραίνεται· κραυγαί όξειαι, σχεδιν συνεχεις, δεικνύουσι καίσατον παθήσεως πριούσης· ολοέν ή όρεξις άπόλλυται, αι κενώσεις έλαττούνται ήδη, εξ ου και φαίνεται άπκτηή τις βελτιώσις όρειλομένη άπλως εις την βραδυτητα πασών των λειτουργιών, ή άναπνοή καθίσταται βραδεϊα και κοπιώδης, ή θερμοκρασία πίπτει και ή κυκλοφορία εξασθενεί· το σώμα φθίνει έτι μάλλον, το δερμα έφαρμόζεται επί του σκελετού, το πρόσωπον ρυτιδούται και λαμβάνει εν μικρογραφία γεροντικήν μορφήν. Το δυστυχές παιδίον μεταβάλλεται θραδέως εις πτώμα και έγκαταλείπει τον βίον εν πριούντι κόματι και άκισθησία διακοπτομένη ενίοτε υπό σπασμών. Ως αιτια της σοβαράς ταύτης νόσου συντελοϋσι, προδιαθέτονα μὲν, συγγενής αδυναμία και άνωμαλία οικδηποτε, καλύουσα την θρέψιν, παρκαγωγικά δέ, κακή διατροφή του παιδιού.

(Επεται συνέχεια)

Ν Φερμάνογλους ιατρός.

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ
Τῷ δεσποινίδι Μαρίκα. Κ.

Ύστο Ζάπτειο σ' είχα 'στο πλευρό μου,
κ' έχυσα δάκρυ μυστικό,
λησμόναγα και το θεό μου
σε κάθε λόγο σου γλυκό!

Κι' όταν έσύ μ' είχες αφήσει,
βρέθηκα μέσα σ' έρμηιά!
και άλλαις έχω αγαπήσει,
μα 'σαν έσέβανε καμμιά!

Θ. Βαλαλάς.

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Ραπτική.

(Συνέχεια ἔδε προηγ. ἀριθ.)

Ἡ δὴ τρυπητῆς ραφῆς συγκόλλησις, ἣν δεκνύουσι αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνες (ἰρ. 1. 2. καὶ 3.) δυνατὴν νὰ ἐφαρμοσθῆ εἰς πᾶν εἶδος ἀπορροφῶν, κυρίως ὁμοῦς εἶναι κατὰλληλος πρὸς συγκόλλησιν παρυφῶν. Διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ραφῆς ἀπαιτεῖται νῆμα στερεὸν καὶ πολὺ κεκλωσμένον, ὡς εἶναι τὸ κατ' ἀγαθὸς πωλούμενον λινοῦν νῆμα. Ἐκτελεῖται δὲ ὡς ἐξῆς.

Τοποθετο μεν καθέτως τὴν ραφὴν οὕτως ὥστε αἱ δύο παρυφαὶ νὰ κλῖνται παραλλήλως· εἶτα στερεοῦμεν τὴν κλωστήν εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ παρυφῆς καὶ προχωροῦμε πρὸς τὰ κάτω.

Αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνες δεκνύουσι τρεῖς τρόπους ἐκτέλεως τῆς ραφῆς ταύτης.

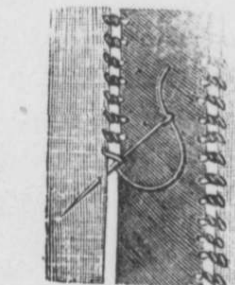
(εἰκ. ἀρ. 1.)

Καὶ εἰς μὲν τὸν πρῶτον τρόπον (εἰκ. ἀρ. 1) ὁ στερεώσωμεν τὴν κλωστήν ἀκραιτέρῳ, βυθίζομεν τὴν βελόνην εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιά ὑφάσμα εἰς βάθος δύο νημάτων καὶ ἐξάγωμεν αὐτὴν ἄνωθεν τῆς κλωτῆς, περὶ τὴν ὁποίαν σχηματίζομεν θηλήν· ταύτην δὲ σίγγουσαι κατασκευάζομεν κόμβον, ὅστις συγκρατεῖ στερεῶς εἰς μικρὸν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν τὰ νήματα. Μετὰ τοῦτο ἐπαναλαμβάνομεν τὸ εἶδος ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παρυφῆς, εἶτα πάλιν ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ δεξιά καὶ οὕτω καθεξῆς.

Κατὰ δὲ τὸν δεύτερον τρόπον (εἰκ. ἀρ. 2) ἡ ραφὴ ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ συμπλέγματος τριῶν βελονιῶν φετονίου, τὰς ὁποίας ἐκτελοῦμεν ἐναλλάξ, ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ δεξιά, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὑφάσματος· καὶ ἡ μὲν ἐν τῷ μέσῳ βελονῆ λαμβάνεται εἰς βάθος τεσσάρων νημάτων, αἱ δὲ δύο ἐκατέρωθεν αὐτῆς εἰς ἑκάστου μόνον νημάτων.

(εἰκ. ἀρ. 2.)

(εἰκ. ἀρ. 3.)

Κατὰ δὲ τὸν τρίτον τρόπον (εἰκ. ἀρ. 3) τῆς ραφῆς ταύτης, ὅστις εἶναι ὁ καταλληλότερος διὰ τὰ λευκώματα ἢ κατὰ ἐκχωρητικῆς βατίστης ἐσωτερικῶς δὲ δώματα δύναμιθι νὰ παρὰβῶμεν μεταξὺ δύο τεμαχίων ὑφάσματος· κλωτῶν, τρίχαπτον, κίτριμα entre-deux ἢ ἀνὸς ἢ ἄλλο τοιοῦτου εἶδους· κό-

σμημα καὶ νὰ συγκολλησώμεν τούτο στερεῶς ἄμα καὶ κημῶς. Ἀπαιτεῖται ὁμοῦς πολλὴ προσοχὴ ὅπως ἀποφεύγωμεν τὰς πτυχώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι δυνατὸν νὰ σχηματισθῶσιν εἶτε ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος εἶτε ἐπὶ τῆς προσθέτου κλωτῆς. Διὰ τοῦτο καλὸν εἶναι νὰ προσηλωθῶμεν διὰ τρυπώματι τὰ πρὸς συγκόλλησιν τεμάχια ἐπὶ ὑφάσματος· ἑτεροχρόου, τὸ ὅποτον ἀφαίρωμεν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ραφῆς. Ἀπαραίτητον ἐπίσης εἶναι τὰ πρὸς συγκόλλησιν ἄκρα νὰ ἴναι μετὰ γεωμετρικῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἀκριβείας· παράλληλα ἰ. ε. νὰ ἔχωσι πανταχοῦ τὴν αὐτὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν καὶ οὐδόλως νὰ παρεκκλίνωσι τῆς εὐθείας. Ἡ δὲ ἐπιβεβαίωσις τῆς ραφῆς γίνεται ὡς ἐξῆς: Ἀρχίζουσαι πάντοτε ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἄκρου τοῦ ὑφάσματος, βυθίζομεν ἀκολουθῶς τὴν βελόνην εἰς τὴν πρόσθετον κλωτῆν, λαμβάνουσαι δύο μόνον νήματα· μετὰ τοῦτο ἐξέρχομεν τὴν βελόνην δεξιῶθεν τῆς τεταμένης κλωτῆς, σχηματίζομεν ἐπ' αὐτῆς μίαν βελονιᾶν καὶ βυθίζομεν πάλιν τὴν βελόνην εἰς τὸ ὑφάσμα εἰς ἀπόστασιν τριῶν νημάτων.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ραφῆς ταύτης ἀπαιτεῖ μερίστην ἀκριβειαν καὶ κανονικότητα ἰδίως εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν βελονιῶν, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ἴναι πάντοτε καθετα ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος καὶ οὐδέποτε πλάγιοι, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν· ἄνευ τῆς ἀπαραιτήτου ταύτης κανονικότητος δὲ, δύναται βεβαίως ἡ ραφὴ αὕτη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κόσμημα ἐπὶ τῶν λευκωμάτων.

Ταῦτα εἶναι τὰ κυριώτερα καὶ κομψότερα εἶδη τῆς τρυπητῆς συγκόλλησεως. Καίτοι δὲ, ὡς εἶδόμεν, αὕτη εἶναι κυρίως προωρισμένη πρὸς συγκόλλησιν παρυφῶν, οὐκ ἔστι δυναμὴ νὰ ἐφαρμοσώμεν ἐπιτυχῶς αὐτὴν καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου τεμαχίου ὑφάσματος, ὅταν στρέψωμεν μετὰ τῶν δακτύλων ἐλαφρῶς τὰ ἄκρα, ἀποκρῦψώμεν τὰ ἐξέχοντα νήματα.

(Ἔπεται συνέχεια) ΑΓΑΛΕΪΑ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Αἱ δαπάναι τῶν θωρηκτῶν. Τὴν κοστίζει ἓν θωρηκτῶν ὅλοι ἐπάνω κατω το γνωρίζομεν. Ὅτι ὁμοῦς ἀγνωστὸν αἱ πλεῖστοι εἶναι αἱ δαπάναι, αἷνες, γίνονται κατ' ἔτος διὰ τὴν συντήρησιν ἐνός τοιοῦτου πλοίου. Ἐν τῷ Ἀγγλικῷ Κοινοβουλίῳ, γενομένης ἐπὶ τούτῳ ἰδιαιτέρας συζητήσεως, ἐξηγήθη ὅτι ἐν θωρηκτῶν ἀπαιτεῖ κατ' ἔτος δύο ἑκατομμύρια καὶ τριακοσίαι πενήντα χιλιάδας φράγκα, ἐξ ὧν ἐν ἑκατομμύριον διὰ τοὺς μισθοὺς τοῦ πληρώματος, 370,000 διὰ τὴν τροφὴν αὐτοῦ, 150,000 δι' ἐφόδια κτλ. Καὶ ταῦτα ἐν καιρῷ . . . εἰρήνης!

Ἡ φήμη τοῦ Ἑδισῶν. Ἐάν ὁ μέγας αὐτοῦ ἀνθρώπος δὲν εἶναι ὁ πλέον γνωστὸς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ἢ μπορεῖ τούλάχιστον τὰ καυχῆσθαι ὅτι τὸ ὄνομά του εἶναι γνωστὸν εἰς τὰ πέρατα τῆς ἡμετέρας. Ἀμερικανός τις, τα-

Ξενοῦ ἐν Αἴγυπτῳ ἠθέλησε νὰ διασκεδάσῃ ἐρωτῶν τὸν θνηλάτην τοῦ διαφρα πράγματα. Ὁ ἀγαθὸς αἰγύπτιος ἠγνόει πολλὰ, ὅτι ὁμοῦς ὁ περιηγητὴς ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ Ἑδισῶν, ἤρχισε νὰ γελᾷ με ὑφ' ὀφθαλμοῦ πολλὰ εἶδος ἐπὶ τοῦ θέματος, καὶ εἶδεν ἀμέσως τοὺς ἠλεκτρικοὺς λαμπτήρας. Ὁ αὐτὸς περιηγητὴς βεβαίως ἦτι ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Ἑδισῶν ἀπὸ τοῦ στόματος ἀπλοῦ ἐπίσης ὁμοῦς ἰθαγενεοῦ· κατὰ τὴν ἐν Μαρῶκῳ διατριβὴν του

Τὸ γάλα. Ἐπισημειωτικῶς περιοδικῶς ἐδόθη ἐσχάτως μέθοδος ἀφ' ἧς ἀπλοῦ ἐπιστήμονα, δι' ἧς δύναται τὴν νὰ ἀυξήσῃ τὴν ἀπόστασιν τοῦ γαλακτοῦ τῶν ἀγελάων δι' ἀπλοῦ μηχανικῶν μέσων παρουσιάζοντας προσέτι καὶ τὸ πλεονέκτημα τοῦ ἀκινδύνου. Ἡ ἀμελῆς κατὰ τὴν μεθόδον ταύτην δὲν ν' ἀρῆσθαι ἐξῆς μετὰ τὸν τοκετὸν καὶ δὲ τελεῖται πολλὰκις τῆς ἡμέρας. Τοιοῦτοτρόπος ἐπιτυχῶς ἀνοῦται 10-14 χιλιογράμμα γαλακτοῦ καθ' ἡμέραν. Τὸ περιεργότερον δὲ εἶναι ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς μεθόδου δύναται εἰς νὰ περιετρίψῃ τὰς ἀμελῆς εἰς τρεῖς καθ' ἡμέραν ἄνευ ἐλαττώσεως τῆς ἀπιδόσεως. Ἐθνητῶν μὲν πλουτισμῶν διὰ τοὺς κ. κ. κτηνοτρόφους.

Τὸ δηλητήριον τῶν μελισσῶν. Μέχρι τούδε ἐνμύριζοτο ὅτι τὸ δηλητήριον τῶν μελισσῶν ἦτο ὑγρὸν καὶ τινος συστάσεως ἀπλοῦ σωματικῆς, ἢ ἡ ὀργανικῆς βλαστὴς κατακρημνίστα ὑπότι· ἀμμιανίας καὶ διακρίεται εἰς τὸν ὀξείων. Γενόμενον ὁμοῦς ἐπιστάμενον παρατηρήσεων, ἐξερκινώθη ἡ σύστασις τοῦ ὑγροῦ τούτου καὶ εὐρέθη ὅτι τὸν ἀπλοῦ. Τὸ δηλητήριον τῶν ἡμεροπετρῶν ἐκκρίνεται ὑπὸ δύο ἀδένων διωκτικῶν, ὧν ὁ εἰς ἐκκρίνει δοσ οὐσίας, τὴν τερκοκωτικὴν καὶ τὴν φλογογόνον, ὁ δὲ ἕτερος τὴν ἀπασμωδικήν. Στροβίλα κεντημένα ὑπὸ μελισσῶν ἀπεθανον κατόπιν τρωφῶν ἀφωσίας, τὸ δὲ αἷμα αὐτῶν κατὰ τὴν αὐτοφάν ἐρῆν μελαν καὶ πυκνόν.

Ἡ ἐπιφάνεια τῆς Μεσογείου. Κατὰ τινὰ ἀνακοινώσιν γενομένην ἐπὶ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων, ἡ ἐπιφανεια τῆς Μεσογείου δὲν κατεῖχε πάντοτε τὸ σημερινὸν αὐτῆς ὕψος. Εἶναι βεβαιόν ὅτι ἡ νῆσος Λευκάδος τοῦ Ἰονίου πελάγους, συνεδεετο κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους μετὰ τῆς ἡμετέρας γεφύρας. Ἡ γεφύρα αὕτη, ῥωμαϊκῆς προφανῶς κατασκευῆς, εἶχε μήκον 1000 μέτρων σήμερον δὲ εἶναι κατακρημνισμένη. Τὰ θεμέλια αὐτῆς ἀνεκαλυφθῆσαν 3μ. 40 ὑπὸ τὴν ἐπιφανειαν τοῦ ὕδατος. Ἐν τῷ κελύκει τῆς Ἀμφίσης μεταξὺ τῶν νησοῦν τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου καὶ τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου παρατηρεῖται ἐπίσης μὴλος βυθισμῶν τρεῖς μέτρα ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Ἐν Ἀθῶν, ἀπεναντι τοῦ ὑγειονομείου φαίνεται προκομικὰ καθ' ὄλοκληρίαν βυθισμένη κατὰ 2μ. 40 ἐν τῇ θαλάσῳ. Τὰ αὐτὰ ἀπαντῶνται καὶ ἐν Ἀττικῇ. Ἐκτούτων ἔπεται, ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τῆς Μεσογείου ἐν διαστήματι 2000 ἐτῶν ἀνῆλθε κατὰ τρεῖς μέτρα.

Ὁ ζυθός. Τὸ ἀσφαλτέρον μέτρον τῆς ἐξελεγχέως τοῦ ζυθοῦ εἶναι ἡ γῶσσα. Ἀπορρίπτετε πάντοτε τὸν

ζυθόν, ὅστις ἔχει κακὴν γεῦσιν. Τοῦτο τούλάχιστον συνιστάσι τὰ χρονικὰ τῆς ζυθοποιίας καὶ διύλισεως. Ἡ κακὴ γεῦσις τοῦ ζυθοῦ προέρχεται ἐκ τῶν ζένων καὶ ἐπιβλαβῶν οὐσιῶν, αἷτινες παντοιοτρόπως παρεισφροῦνται ἐν οὐτῷ κατὰ τὴν κατασκευὴν, ὡς ἐκ τῆς ἀμελείας τῶν κατασκευαστῶν. Αἱ διάφοροι ὕλαι αἱ χρησιμεύουσαι εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ ζυθοῦ ἀλλοιοῦνται ἐπικινδύνους διατηρούμεναι εἰς ὑγρὰ μέρη. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ γαιθάραι καὶ οἱ χρησιμεύοντες ὡς καύσιμος ὕλη ἐπιδρῶσιν ὀλεθρίως ἐπὶ τοῦ ποτοῦ τούτου, ὅταν περιέχωσιν ἄρσενικόν. Αἱ ἀναθυμιάσεις τῶν γεινιαζόντων γημικῶν ἐρροστασιῶν εἶναι ἐπιβλαβέσταται. Ἡ παραμέλησις τῆς καθαριότητος τῶν πύθων καὶ τῶν σωλήνων καὶ διαφόρων μηχανημάτων ἀποτελοῦσι τὸν μεγαλύτερον κίνδυνον.

Τὰ φαντάσματα. Κομικωτάτη σκηνὴ διεδραματίσθη ἐσχάτω, εἰς ἓν ἀγγλικὸν χωρίον. Κάποιος ἀστὸς συνεθετο νὰ τρομάξῃ τοὺς κατοίκους, τριγυρίζων ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸν ὄρουνον τοῦ νεκροταφείου μετὰ ἓνα κατὰλευκον ποδήρη μανδύαν καὶ προσποιούμενος ὅτι ἦτο φάντασμα. Ἐνα θρόνον ἀπαντᾷ εἰς τὸν ὄρονον τοῦ ἓνα γεωργὸν, ὅστις εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τοῦ ἄλλου νὰ διηγῶνται τρομακτικὰς ἱστορίας περὶ τοῦ φαντασματος, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς πιστεύσῃ. « Πῶς εἶπαι; » τὸν ἐρωτᾷ ὁ γεωργός. « Φάντασμα, ἀπαντᾷ με φωνὴν μολίς ἀκουσμένην ὁ ἀστὸς. « Φάντασμα, αἶ; » τοῦ εἶπε καὶ νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς. Τέτοια ὄρα στυγροῦ ὄρουμου δὲν θγαίνει καλεῖς, οὔτε τὰ φαντάσματα! » Καὶ τὸν ἀρχίζει ἐπὶ τὸ ξύλον μετὰ τὸ ραβδί του. Τὸ φάντασμα θάξῃ ταῖς φωναῖς· οἱ χωρικοὶ ἀκούσαντες τὸν θόρυβον προστρέχουν, καὶ ὁ ἀστὸς ὀδηγεῖται ἐν πομπῇ καὶ παραταξεῖ εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἠναγκάσθη νὰ δηλολογήσῃ ὅτι εἶναι καὶ αὐτὸς ἀνθρώπος μετὰ σάρκα καὶ ὀστά.

Φηλαῖς γυναῖκες. Εὐτυχημένη χώρα ἡ Ἀφρική! Εἰς τὰς ἐρήμους τῆς λίμνης Ταγκανίκα εἰμπορεῖ κανεῖν ἀγοράσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δίδων ἕξ γίδες. Ἀξιοθαύμαστον ὑπ' ὄψει οὐ καθε γίδια στοιχίζει ἐκεῖ μόνον ὀκτώ δισκάρες, ἢ σύζυγος στοιχίζει εἰς τὸν εὐτυχῆ σύμβιον τῆς μόνου τεσσακοντα καὶ ὀκτώ!

Διὰ τὰ μικρὰ. Διάσημος εὐρωπαϊκὸς ἰατρός γράφει ὅτι οἱ γνῆς δὲν πρέπει ν' ἀρῆναι τὰ μικρὰ παιδιὰ τῶν νῶ πίνουσι κατὰ τὴν ἡμετέραν πλὴν συμπληρώσων τὸ δέκατον ὄγκου ἔτος τῆς ἡλικίας των. Εἰ, τοὺς νεκροῦ ὀργανισμοῦ τὰ ποτὰ εαῦτα ἐρεθίζουσι ἐπιβλαβῶς, τὸ νευρικὸν σύστημα, ἀσκούν δὲ ὀλεθριωτάτην ἐπίδρασιν καὶ ἐπὶ τῶν πεπτικῶν ὀργάνων.

Ρευστοποιούμενος ἄηρ. Πλούσιος τις ἄγγλος παρεθήκε τὴν περικομένην ἐβόσκον εἰς πλοῦτος φίλους του ἐν Λονδίνω γεῦμα, τὸ ὅποτον ἀπεκάλεσεν «ἐπιστημονικόν». Διὰ τὸ περὶ ἐργασίας τίτλος; Ἰούδ ὁ λόγος; Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια τὰ γαρύρινα ἐπεβρίσθησαν εἰς τοὺς συνδικτυμῶνας ρευστοποιημένον ἄερα διὰ νὰ παγώσων τὴν σαμπάνια των! Καὶ ἔντως, ἡ σαμπάνια τὸσον καλὰ ἐπάγωσεν, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν ξανακαλύσωσιν, διότι ἀπετέλεσεν εἰς τὰ ποτήρια ὄλων τῶν προσκεκλημένων συμπαγῆ τεμάχια πάγου.

THEATRE CLUNY DE PARIS

Εν τῷ γνωστῷ τούτῳ θεάτρῳ ἤρξαντο αἱ χεμεριναὶ παραστάσεις διὰ τῆς Mademoiselle Aurore, ἔργου τοῦ γνωστοῦ γάλλου συγγραφέως κ. Champagne.

Ἡ κυρία Andral εἶναι ἀμίμητος, ὡς κ. Durafarour προκαλεῖ παταγώδη χειροκροτήματα· ἡ δεσποινὶς Aurore φωτίζει τὸ θέατρον διὰ τῆς θελκτικῆς αὐτῆς ὡραιότητος.

P. N. Δ.

Εἰς ἕνα χορόν·

— Ἔλα, ἀγάπη μου! ζητοῦν κάποιον διὰ ν' ἀνοίξῃ τὸν χορόν· καὶ ἐγώ, ἀφ' οὗ εἶμαι κλειδαρᾶς, εἶμαι ὁ καταλληλότερος.

Τυπ. Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ Κυρσοῦμε Χὰν ἀριθ.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Ἄριστὸν Α. Μ. Ἐπιστολή σας ἔλήφθη. Συγγνώμην ἐπὶ βραδύτητι ἀπαντήσεως. Προσεχῶς θὰ σας ἀπαντήσωμεν ἐκτενῶς·

Ἰωάννινα Π. Β. Βιβλία ἀπεστάλησαν ὑμῖν ἐμέσως· τὸ ἀντίτιμον ἐμβασθήτω διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

Μακρὰν Γέφυραν Ζ. Σ. Τὰ ζητούμενα φύλλα στέλλονται ἐκ δευτέρου. Ἀποροῦμεν πῶς ἀπωλέσθησαν.

Πλησίθισαν Δ. Ε. Ποιήματα ἐλήφθησαν. Δημοσιευθήσονται.

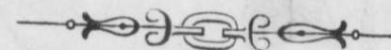
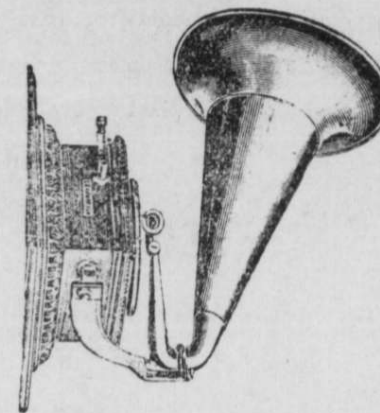

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

Μπακσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΩΝ καὶ ΔΙΣΚΩΝ

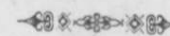
Ἑλληνικῶν, Εὐρωπαϊκῶν, Τουρκικῶν,
Ἀραβικῶν, Περσικῶν, Ἀλβανικῶν κτλ, κτλ.
εἰς τιμὰς ἐκτάκτως συγκαταβατικὰς.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμειλλος καλλισθησιὰ διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, ἢ οὐ ἢ σπανίᾳ εἰδικότῃς ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.